

EL CRAC DEL NEOLIBERALISME*

Al llarg dels articles que he publicat a aquest diari, he fet referència moltes vegades al sistema econòmic neoliberal, sistema econòmic actual, que és el causant principal de la creació de tantes diferències entre les persones més riques i les que es moren de fam, ja que el neoliberalisme possibilita que n'hi hagi que es facin cada dia més rics, però no facilita que s'acabi amb els milions de persones que viuen en la més absoluta misèria. També he explicat que un dels objectius principals de les polítiques neoliberals és la privatització dels serveis públics, com són els de l'educació i els de la sanitat. Aquí tenim les famoses fundacions que va posar en marxa el PP per dirigir els centres hospitalaris i les famoses eleccions de centre per part de les famílies (cosa que només poden fer unes quantes, sempre les millor situades) i les avaluacions corresponents per demostrar que els centres concertats privats són millors que els públics, sense explicar quines són les raons d'aquest fet, però que molts en sabem les causes. És coneguda també la privatització del servei de la telefonia, del subministrament de tot tipus d'energia, etc.

Tot això els neoliberals ho basen en la teoria que l'Estat s'ha d'anar aprimant d'allò més i el mercat és el que ha d'engreixar. Diuen que és allò de deixar que el mercat es reguli sol. Que si hi ha molta demanda els preus pugen i que si n'hi ha poca, els preus baixen i que l'Estat no ha d'intervenir per res, però en realitat el neoliberalisme defensa més els interessos dels poderosos que el mercat lliure, com ara hem pogut comprovar. Amb la crisi galopant, que ja ha reconegut el mateix Zapatero, ha quedat completament demostrat que les polítiques neoliberals han fracassat estrepitosament (no ho volen reconèixer de cap de les maneres, ja vos fixareu en les declaracions dels polítics, especialment dels conservadors i dels periodistes al seu servei), però adonau-vos de qui és que paga aquest fracàs. Està clar que els dos sectors més afectats en principi han estat el de la construcció i l'hipotecari (completament relacionats i imbricats). Moltes obres es troben sense

picapedrers i sense acabar la feina i això afecta uns quants constructors, uns quants promotors i algun sector de la banca, però qui realment rep és la gent d'anar a peu, els qui compren els pisos i contracten hipoteques. Aquests, que som tots nosaltres, tenim el futur hipotecat, i estam exposats a perdre els nostres estalvis, si és que en tenim.

Deia abans que aquest sistema econòmic només defensa els més poderosos, i que en aquesta defensa no els importa sacrificar els principis que havien establert com a inamovibles. Allò de la no intervenció estatal i de l'autoregulació del mercat. Fixau-vos que quan hi ha hagut en perill grans fortunes, quan han perillat aquells que varen estafar i robar, venent paquets d'hipoteques que sabien que

mai no es podrien pagar, aquells que en situacions normals haurien de ser jutjats i enviats a la presó, doncs, quan aquests poderosos han comprovat que estava en perill la seva riquesa, han corregut a demanar ajuda a l'estat. Li han demanat que tornàs a créixer i que els salvàs la seva fortuna. Quan tot s'ha fet damunt un buit, ara resulta que els més desgraciats, els treballadors, els de sempre han de salvar les grans fortunes, perquè els estats han de garantir-les amb els seus doblers (que són els de tots) i han d'abocar el seu tresor per salvar-les. No tenen cap mania a rompre els seus principis, els principis del neoliberalisme, i passat demà, d'aquí a uns quants anys, quan s'hagi superat aquesta crisi, tornaran a defensar el neoliberalisme per tornar a fer fortunes partint del no res, perquè saben que quan faci falta tornaran a recórrer a l'Estat perquè els salvi. No tenen vergonya, no són capaços de

reconèixer el crac del neoliberalisme, superior al de 1929, i que aquest fet és suficient motiu per replantejar-se el canvi d'aquest model econòmic, per un altre que defensi els més dèbils, els que amb crisi o sense, sempre viuen en la misèria.

Pere Polo,
president de l'ONGD "Ensenyants Solidaris"

"...quan aquests poderosos han comprovat que estava en perill la seva riquesa, han corregut a demanar ajuda a l'estat."

*Article publicat a "Última Hora", el 23-10-2008.